

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.030/2025/5.

Az I.r. felperes: felperes1

(cím4)

A II. r. felperes: felperes2

(cím2)

A III. r. felperes: felperes3

(cím2)

A IV. r. felperes: felperes4

(cím3)

A felperések képviselője: Berzy és Kollár Ügyvédi Iroda; dr. Berzy Katalin ügyvéd

(cím4)

Az I. r. alperes: alperes1

(cím5)

A II. r. alperes: alperes2

(cím5)

Az alperések képviselője: ügyvéd1 ügyvéd (cím6)

ügyvédi iroda1 Ügyvédi Iroda, ügyvédi iroda1 ügyvéd

(cím7) és

Molnár-Bíró Ügyvédi Iroda, dr. Molnár-Bíró György ügyvéd

(cím8)

A per tárgya: kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Veszprémi Törvényszék

3.P.20.251/2024/15/II.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperesek, 16. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi 15 napon belül az I. és -II. r. alperes részére személyenként az I. r. felperest 16.428,- (tizenhatezer-négyszázhuszonnyolc) Ft, a II. r. felperest 7.868,- (hétezer-nyolcszázhatvannyolc) Ft, a III. r. felperest 7.868,- (hétezer-nyolcszázhatvannyolc) Ft, a IV. r. felperest 6.920 (hatezer-kilencszázhusz) Ft másodfokú perköltség megfizetésére.

Az ítéltábla megállapítja, hogy az I. r. felperes 27.595,-(huszonhétezer-ötszázkilencvenöt) Ft, a II. r. felperes 13.217,- (tizenháromezer-kettőszáztizenhét) Ft, a III. r. felperes 13.217,- (tizenháromezer-kettőszáztizenhét) Ft, a IV. r. felperes 11.623,- (tizenegyezer-hatszázhuszonhárom) Ft fellebbezési illetéket szükségtelenül fizetett meg átutalással.

Az ítéltábla az ítéletét – az elsőfokú bíróság útján – megküldeni rendeli a felperesek lakóhelye szerint az illetékügyben eljárni illetés vármegyei adóhatóság részére a fenti illeték – külön kérelemre történő – visszatérítése érdekében.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

I.

[1] A cím2 szám alatti társasházban két albetét az I.r. felperes kizárólagos tulajdonát képezi, további két albetét a II. r. és III.r. felperesek egymás között egyenlő arányú tulajdonában áll, melyet a IV. r. felperes holtig tartó haszonélvezeti joga terhel. A szomszédos cím9. szám alatt nyilvántartott ingatlan tulajdonosai az alperesek, akik ingatlanukat 2018. évben egy negyedik szinttel bővítették.

[2] Az I. r. felperes keresetében 29.548.000,- Ft, a II. r. és III. r. felperes személyenként 10.677.800,- Ft, a IV. r. felperes 9.152.400,- Ft tőke és annak járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket az ingatlanukban a kilátás nagymértékű elvonásával okozott értékcsökkenés, mint kár miatt. Alperesek ellenkérelmükben a kereset teljes elutasítását kérték. Egyebek mellett elévülési kifogást terjesztettek elő. Az elsőfokú bíróság a per első (perfelvételi) tárgyalásán a fellebbezéssel támadott 3.P.20.251/2024/15/II. számú ítéletével a felperesek keresetét – az igény elévülése miatt – elutasította. Az I.-II. r. alperes javára személyenként az I. r. felperest 689.890,- Ft, a II. r. felperest 330.412,- Ft, a III. r. felperest 30.412,- Ft, a IV. r. felperest 290.588,- Ft elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (Ükr.) 3. § (2) bekezdése a) és b) pontja alapján, Áfával növelten. Az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezése 2025. február 20. napján jogerőre emelkedett. (Veszprémi Törvényszék 3.P.20.251/2024/18. szám alatti végzése)

II.

[3] Az elsőfokú ítélet őket perköltségben marasztaló rendelkezésének részben történő megváltoztatása és - az Ükr. 3. § (6) bekezdése alapján - a terhükre megállapított perköltség összegének 25 %-ra történő leszállítása iránt a felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság által a terhükre megállapított perköltség összege eltúlzott, az nem áll arányban az alperesek jogi képviselője által ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Csupán két perfelvételi irat (írásbeli ellenkérelem és viszontválasz) került előterjesztésre, azok nem igényeltek különleges szakértelmet és nem állt rendelkezésre tetemes iratmennyiség sem, illetve az ügy egy tárgyaláson befejezésre került. Emiatt a terhükre megállapított perköltség, még annak figyelembevételével is rendkívül eltúlzott, hogy a fenti tevékenységet megelőzte legalább egy ügyvédi konzultáció, valamint az ügyiratok áttekintése. Figyelemmel az alperesi perbeli pozícióra, a per előkészítése és a per vitele során nem volt szükség különleges szaktudást igénylő ügyvédi felkészültségre és az alperesi jogi képviselő szakmai és anyagi felelősségét emelő, rendkívüli körülmény sem merült fel. A per érdemi bizonyítás (szakértői vélemény beszerzése, peres felek és tanúk részletes meghallgatása) nélkül az első tárgyaláson lezárásra került. A pertárgyérték mértékéhez igazodó ügyvédi munkadíj akkor is ekkora összegű lenne, ha a per - számos eljárási cselekmény lefolytatása és bizonyítás mellett - évekig elhúzódik. Amennyiben az alperesek jogi képviselője részletesen kimunkálná az elvégzett munkaórák számát, akkor nagyságrendileg a fellebbezésükben célzott összeg jönne ki.

[4] A pert a felperesek jóhiszeműen indították meg. Az alperesek jogsértő magatartásukkal a perre okot adtak, s azt megelőzte több hosszantartó konfliktus és egy elhúzódó egyezkedés. Magát a pertárgyértéket is jogfenntartással határozták meg, az

ingatlanok forgalmi értékének és ezzel összefüggésben a forgalmi értékcsökkenéssel okozott kár megállapítására csak a perben kirendelendő szakértő véleménye után került volna sor. Az elsőfokú ítélet a felperesekre összességében 3.282.604,- Ft perköltséget terhel, az eljárási illetékekkel együtt mindösszesen 4.782.604,- Ft-ot kell megfizetniük, mely összeg magánszemélyek estében ellehetetleníti az igény bírósági úton történő érvényesítését.

[5] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezésének helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltségben történő marasztalását kérték. Másodfokú perköltség igényüket az Ükr. 3. §-a alapján, Áfa-vel növelten számítottak fel, annak figyelembevételével, hogy a felperesek a megállapított perköltség 75 %-át tették vitássá.

[6] Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság perköltség tárgyában hozott döntése megfelel a jogszabályi előírásoknak. A javukra a pertárgyértékre figyelemmel megállapított elsőfokú perköltség nem tekinthető eltúlzottnak, aránytalannak. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) szabályai nem teszik – és a jelen esetben sem tették – lehetővé azt, hogy az alperesek kizárólag az elévülés körében dolgozzák ki részletes védekezésüket. Az osztott pervitel ellenére a per lényegét a Pp. rendszerében a felek írásbeli beadványai, a keresetlevélben, az írásbeli ellenkérelemben, a válasziratban és a viszontválaszban előadottak képezik. Emiatt írásbeli ellenkérelmükben, majd viszontválaszukban valamennyi felperesi tényállításra és felperesi igényre figyelemmel kellett védekezniük, teljeskörűen fel kellett építeniük védekezésüket, abban a körben is, hogy miért nem történt panoráma elvonás, sőt miért javult a felperesi ingatlanok panorámája az elmúlt évek során. Nem lehettek bizonyosak abban, hogy az elsőfokú bíróság alaposnak találja az elévülés kapcsán kifejtett védekezésüket. Az elévülésen túli egyéb, az érdemi védekezéshez kapcsolódó bizonyítékokat is be kellett gyűjteniük, végig kellett gondolniuk a perstratégiát, az alperesi jogi képviselőnek végig kellett néznie és ki kellett válogatnia azokat a bizonyítékokat (így több évre visszanyúlóan a fényképfelvételeket), amelyek alkalmasak az alperesi tényállítások igazolására. Az általuk előterjesztett iratok terjedelme, azok minőségi kidolgozottsága önmagában is jelentős és komoly munkát igazol. A jogi képviselőnek az alperesekkel folyamatosan egyeztetni kellett, a megfelelő tényállás felderítéséhez több körös személyes, online, illetve telefonos konzultációt folytattak.

[7] Az ellenkérelem kidolgozásához a fellebbezésben foglaltakkal szemben igenis különleges szaktudást igénylő ügyvédi felkészültségre volt szükség. A pertárgyérték miatt eleve törvényszék előtt induló eljárásban kötelező volt a jogi képviselő, s még a jogi diplomával rendelkező I. r. felperes is külön ügyvédi segítséget vett igénybe. Értékelendő az is, hogy az alperesi jogi képviselő székhelye helységeken található, a településen-i tárgyaláson történő megjelenéssel nemcsak egy órát töltött el, hanem e napon - az utazással eltöltött idő folytán - egyéb ügyekkel nem is volt lehetősége foglalkozni. Emellett a per tárgyalásán az alperesek két jogi képviselője is megjelent annak érdekében, hogy szükség esetén valóban mindenre kiterjedően tudjon nyilatkozni az alperesi oldal.

[8] A marasztalási összeg megjelölése kizárólag a felperesek döntése volt. Hat év állt a rendelkezésükre ahhoz, hogy akár magánszakértő bevonásával megvizsgálják azt, hogy történt-e panoráma elvonás, és ha igen, az milyen mértékű értékcsökkenést eredményezhetett. Ennek ellenére a felperesek egy eleve súlyosan eltúlzott összeget jelöltek meg. Mivel ez kizárólag az ő döntésük volt, annak perköltség kockázatát is viselniük kell. Az alpereseknek is

ezen igénnyel fenyegetettséget kellett elviselniük, ami Damoklész kardjaként lebegett a fejük felett. Az egész jogvita előzményét az képezte, hogy az alperesek nem voltak hajlandók egy már évtizedek óta a telkükön álló fa kivágására, emiatt a felperesek több pert indítottak velük szemben. A jelen pert is mintegy büntetésként indították, így jóhiszemű pereskedésről nem beszélhetünk.

[9] A jogszabályi rendelkezések lehetővé tették, hogy az alperesek a pertárgyértékhez igazodó módon igényeljék ügyvédi költségeik megtérítését. Hivatkoztak a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.373/2024/6. számú döntésére, melynek értelmében a jogi képviselőnek a képviselet szerződészerű ellátásához egyedileg kell időt fordítania a megbízóval történő egyeztetésre, a releváns adatok összegyűjtésére, azok összevetésére, értékelésére és szakmai álláspont kialakítására. A jogi képviselő megfelelően ellátta feladatát, ezért a felszámított munkaórák száma arányosnak tekinthető. E döntés analógiájára a perbeli esetben is megállapítható az, hogy az alperesi jogi képviselő a képviseletet megfelelő szakmaisággal ellátta, teljes alperesi védekezés részletesen kimunkálta. Hivatkoztak a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú precedensképes ítéletére, mely szerint a munkadíj csak akkor mérsékelhető, ha „az a piaci viszonyokkal és a józan ésszel nyilvánvalóan ellentétes”. Az nem releváns, hogy az adott per bíróságának mi a véleménye az ügyfél által egyébként elfogadott munkadíj mértékéről. A fenti elv a konkrét esetben még inkább érvényes. Az elsőfokú bíróság nem tett mást, mint a jogszabály szerinti százalékos mértéket alkalmazta, mely csak akkor mellőzhető, ha az a józan ésszel ellentétes lenne, melyről a perbeli esetben a fentiek miatt nem lehet szó. A Kúria azt is kifejtette a fenti döntésében, hogy az ügyvédi munkát nem lehet a beadványok oldalszáma és a tárgyalási órák száma alapján megítélni, mert annak szerves részét képezi az ügyfélkapcsolatra szánt idő, a felkészülés, az iratelemzés, és az egyéb előkészítő munka is. Az alpereseket nem érheti anyagi hátrány amiatt, mert a több lábon álló védekezésük közül már az első, az elévülés körében előadott álláspontot elfogadta az elsőfokú bíróság. Ez méginkább azt mutatja, hogy az alperesi jogi képviselő kellő alapossággal felkészült a perre.

III.

[10] Az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, és azt nem találta alaposnak.

[11] Előrebocsátja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét - a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. § (1) bekezdés a) pontja korlátai között - kizárólag az alperesek javára megállapított elsőfokú perköltséget illetően bírálta felül.

[12] Függetlenül attól, hogy a felperesek egy későbbi szakvélemény alapján esetleg meg kívánták-e változtatni követelésük összegét, a per tárgyának értéke a Pp. 21. § (1) bekezdése értelmében a keresettel érvényesített követelés értékével egyezik meg. A per tárgyának értéke megjelölésére a Pp.170.§ (3) bekezdése a) pontja alapján a felperesek kötelesek. Az Ükr. alkalmazása során az elsőfokú bíróságnak a felperesek által megjelölt pertárgyértékből kellett kiindulni. Az elsőfokú bíróság az alpereseket megillető ügyvédi költség meghatározása során az Ükr. 3. § (2) bekezdése szerinti, a pertárgyértékhez igazodóan sávosan meghatározott százalékos ügyvédi munkadíjat állapította meg. Döntéséből következően az Ükr. 3. § (6) bekezdése szerint az ettől való eltérésre - azaz a munkadíj

összegének mérséklésére, vagy annak magasabb összegben történő megállapítására - nem látott lehetőséget, ezt megalapozó körülményre a per során a felek sem hivatkoztak.

[13] Az Ükr. 3. § (6) bekezdése értelmében a pertárgyérték által indokolt százalékos mértékhez képest a bíróság a munkadíj összegét csak indokolt esetben, és csak akkor mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett képviseleti tevékenységgel. Az Ükr. 3. § (2) bekezdése szerinti főszabálytól történő eltéréshez mindig valamilyen konkrét indoknak kell fennállni. Ez az indok az elvégzett jogi munka és az azért megállapított munkadíj aránytalanságában kell, hogy álljon. Az értékelendő és az ügyvédi munkadíj mérséklésére alapot adó körülményeken kívül esik minden ezen kívüli szempont, így a felperesek perlekedésének állított jóhiszeműsége, az, hogy az alperesek okot adtak-e a perre, illetve az is, hogy mennyire nehezíti meg a perlekedést a főszabálynak megfelelően megállapított ügyvédi munkadíj.

[14] Ahogyan arra az alperesek helyesen hivatkoztak, a pertárgyérték alapján megállapított százalékos ügyvédi munkadíj mérséklése ellen szól, hogy már az írásbeli ellenkérelem előterjesztése a kereset, illetve a perben felmerülő eljárási és anyagi jogi problémák komplex átgondolását és annak perfelvételi iratban történő megjelenítését kívánta meg. Az alperes a Pp. 183. § (1) bekezdése és 199. § (2) bekezdése értelmében köteles írásbeli ellenkérelmében valamennyi alaki és anyagi védekezését feltüntetni, mert a Pp. 203. § (1) bekezdéséből következően - főszabály szerint - csak ezen perfelvételi irat áll biztosan a rendelkezésre az érvei előadására. Abban nem lehet bizonyos, hogy a bíróság további nyilatkozattételre felhívja-e. Ha a fél a perfelvételi iratban (a konkrét esetben az írásbeli ellenkérelemben) nem tesz meg valamely nyilatkozatot, ahhoz a Pp. 203. § (2) bekezdése számára hátrányos jogkövetkezményt fűz, a Pp. 183. § (5) bekezdése szerint pedig pénzbírsággal sújtandó, ha valamely már az írásbeli ellenkérelemben is megtehető nyilatkozatot csak később tesz meg. Főszabályként az alperesi oldal perbeli jogi képviseleti munkájának dandárja az írásbeli ellenkérelemre történő felkészülésben, és annak elkészítésében, majd – bár kisebb mértékben - az ezt követő viszontválaszban áll.

[15] A konkrét esetben az alperesek írásbeli ellenkérelme 6 oldalban, viszontválasza 5 oldalban, fényképmellékletek csatolásával került előterjesztésre és az alperesi képviselő a per tárgyalásán is ellátta az alperesek jogi képviseletét. Annak nem tulajdonított jelentőséget az ítéltábla, hogy az alperesek az írásbeli ellenkérelmet készítő ügyvédi iroda 1 ügyvédi iroda mellett, ügyvéd 1 egyéni ügyvédet is meghatalmazták és utóbbi is megjelent a per tárgyalásán. A több jogi képviselő meghatalmazása olyan alperesi döntés, melynek költségvonzata (főszabály szerint) nem hárítható át az ellenérdekű félre.

[16] Az alperesek jogi képviselője – fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal egyezően – elvégezte mindazon jogi munkát, mely ahhoz volt szükséges, hogy a per hatékonyan és gyorsan befejeződjön. A konkrét esetben a pertárgyérték százalékában meghatározott ügyvédi munkadíj nem minősül eltúlzottnak, nem tekinthető a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban nem állónak. Helyesen hivatkoztak arra az alperesek, hogy a magas pertárgyérték magasabb ügyvédi felelősséggel jár, és ennek az ügyvédi munkadíjban is kifejezésre kell jutnia (BDT2019.3965.IV.). Erre figyelemmel az ítéltábla sem látott indokot a főszabályához képest az Ükr. 3. § (6) bekezdése alapján a munkadíj mérséklésére. A fellebbezés azon érvelése, hogy a megállapított ügyvédi munkadíj nincs arányban az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, figyelmen kívül hagyja a Pp.

rendszerében alapelveként érvényesülő perkoncentráció elvét. A Pp. 3. §-a értelmében ugyanis a bíróságnak és a feleknek törekedniük kell arra, hogy az ítélet meghozatalához szükséges valamennyi tény és bizonyíték olyan időpontban álljon rendelkezésre, hogy a jogvita lehetőleg egy tárgyaláson elbírálható legyen.

[17] Csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy a jelen ügyben még nem alkalmazandó a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024.(XII.9.) IM. rendelet 4. § (3) bekezdése a 10.000.000 forint pertárgyértékig az ügyvédi munkadíj összegének mérséklését nem is teszi lehetővé. Emiatt a konkrét esetben a IV. r. alperes javára a pertárgyérték alapján megállapított ügyvédi munkadíj nem lenne az új jogszabály alapján mérsékelhető. Az IM rendelet 4. § (4) bekezdése értelmében pedig az I-II-III. r. felperesek esetében sem lehetne azt a 10.000.000 forint pertárgyérték után megállapított százalékos legmagasabb munkadíjnál kisebb összegre csökkenteni.

[18] A fentiekre tekintettel az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését helybenhagyta.

[19] Az eredménytelenül fellebbező felperesek a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján a másodfokú perköltségük viselésére kötelesek, egyúttal a Pp.83.§ (1) bekezdése alapján kötelesek az I-II. r. alperes másodfokú perköltségének megtérítésére. Ezt az ítéltábla az elsőfokú ítélet perköltségben marasztaló rendelkezésének fellebbezett 75 %-ában megállapítható fellebbezési perérték után az Ükr. 3. § (2) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján, az Ükr. 4/A.§ (1) bekezdése alapján áfával növelten állapította meg a rendelkező részben foglaltak szerint.

[20] Az elsőfokú bíróság összesen 3.282.604 forint ügyvédi munkadíjban, mint elsőfokú perköltségben marasztalta a felpereseket. Az ítéltábla észlelte, hogy a felperesek a teljes a terhükre megállapított ügyvédi munkadíj után számított 8 %-os mértékű illetéknek megfelelő 262.608 forintot fizettek meg átutalással, holott fellebbezésükben nem a terhükre megállapított ügyvédi munkadíj teljes mellőzését, csupán annak 25 %-ra történő leszállítását kérték. A fellebbezési perérték ennek megfelelően 2.461.953 forint, a fizetendő illeték 196.956 forint. A felperesek által átutalt többlet illeték 65.652 forint, mely az igény belső arányának megfelelően oszlik meg a felperesek között. Egyúttal az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 80. § (1) bekezdés i) pontja szerinti szükségtelenül megfizetett illetéknek minősül, ezért annak visszatérítése érdekében az ítéltábla az Itv. 81. § (2) bekezdése alapján határozott.

Győr, 2025. április 10.

Dr.Ferenczy Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mészáros Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr.Kovács Zsolt s.k.
bíró